

## Arrest

nr. 107 833 van 31 juli 2013  
in de zaak RvV X / II

In zake: X  
X  
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 15 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 maart 2013, en van het bevel van 23 februari 2013 om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan derde verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 februari 2013.

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, op 21 maart 2013 hebben ingediend om voorlopige maatregelen te verkrijgen, namelijk de verwerende partij "*verbod op te leggen hen uit het land te wijzen en tegenpartij te bevelen verzoekers een maandelijks verlengbaar attest van immatriculatie uit te reiken tot uitspraak over het hier bijgevoegd verzoek tot schorsing van tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van de tegen hen genomen beslissingen*".

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers (vader, moeder en op dat moment zeventienjarige zoon) die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, komen op 29 december 2009 België binnen samen met hun minderjarige dochter/zus M. en dienen een asielaanvraag in op 29 december 2009.

Op 23 april 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 augustus 2010 nr. 46 915 worden aan eerste twee verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 29 juli 2010 dienen eerste twee verzoekers en hun minderjarige dochter M. een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 31 augustus 2010 worden aan eerste twee verzoekers bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13<sup>quinquies</sup>).

Op 22 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard. De familie wordt in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 25 september 2012 geeft de arts-adviseur haar advies inzake het medisch dossier.

Op 9 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 9 oktober 2012 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten, deze bevelen worden ter kennis gebracht op 19 november 2012.

Op 18 januari 2013 wordt het vierde kind van eerste twee verzoekers geboren.

Op 23 februari 2013 wordt aan derde verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13<sup>septies</sup>). Dit is de tweede bestreden beslissing:

*(...)*

*In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie C.L., attaché*

*(...)*

*de persoon die verklaart zich D. G. te noemen, geboren te B. op 11.05.1993, en welke verklaart van Servische nationaliteit te zijn,*

*(...)*

*het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :*

*Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven <4>.*

*(...)*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.*

*(...)*

*Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :*

*X 10 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

*X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

(...)

**REDEN VAN DE BESLISSING :**

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal

PV nr VE.12.L1.003681/2013 van de politie van Verviers

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 19.12.2012.

(...)

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene (met zijn moeder) diende op 29.07.2010 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 09.10.2012 en deze beslissing werd hem betekend op 19.12.2012 met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig tot en met 18.01.2013.

Vandaag werd betrokkene opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor winkeldiefstal, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

(...)

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Gezien de persoonlijkheid van betrokkene en de toestand van zijn dossier,

- men dient dus te besluiten dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen.

Hieruit blijkt dat een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken zich opdringt.

(...)

■ In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

■ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

(...)

**REDEN VAN DE BESLISSING :**

Op 23.02.2013, werd door de politie van Verviers een PV opgesteld uit hoofde van winkeldiefstal. Bovendien op 09.10.2012 werd aan betrokkene het bevel gegeven om binnen de 30 dagen het

*grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd hem op 19.12.2012 betekend. Er is geen enkele aanwijzing dat betrokkene hieraan gevolg gegeven heeft. De combinatie van de inbreuk tegen de openbare orde en het feit dat betrokkene een eerder genomen verwijderingsbesluit naast zich neerlegt, vormt de reden waarom hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt.  
(...). »*

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 februari 2013 nr. 98 131 worden de beslissing en de bevelen van 9 oktober 2012 vernietigd.

Op 15 maart 2013 geeft de arts-adviseur een nieuw advies inzake het medisch dossier.

Op 15 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

*(...)*

*Redenen :*

*Het aangehaalde medisch probleem van D. M., kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9<sup>ter</sup> van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.*

*De arts-adviseur stelde in het medisch verslag dd. 15.03.2013 (zie gesloten omslag) vast dat : "Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico zou kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld/opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling/opvolging beschikbaar en toegankelijk is in Servië.*

*Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."*

*Derhalve*

*1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*

*2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

*Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).*

*(...)"*

Op 12 april 2013 wordt derde verzoeker gerepatrieerd.

## 2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

2.2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken. Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk als één enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering daardoor de goede rechtsbedeling wordt bevorderd, meer bepaald indien vorderingen wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere. Indien de vorderingen niet voldoende samenhangen, wordt alleen de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift vermelde vordering geacht regelmatig te zijn ingesteld (RvS 12 september 2005, nr. 148.753; RvS 22 mei 2006, nr. 159.064).

2.2.2. Er dient *in casu* te worden vastgesteld dat de akten waarvan de vernietiging wordt gevorderd, niet samenhangen in de zin dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere. De eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing, de beslissing van 23 februari 2013 (bijlage 13septies), kan geen weerslag hebben op de eerste bestreden beslissing die een latere beslissing betreft van 15 maart 2013 inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze eerste bestreden beslissing van 15 maart 2013 heeft eigen gronden die geen uitstaans hebben met de redenen waarom aan derde verzoeker drie weken daarvoor een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd gegeven. Door de eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing, de bijlage 13septies van 23 februari 2013, zou de nakomende beslissing van 15 maart 2013 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet komen te vervallen. Evenzeer zou de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing, de beslissing van 15 maart 2013 inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, een invloed kunnen hebben op een eerder genomen bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding (bijlage 13septies). De uiteenzetting van de advocaat van de verzoekende partij ter zitting van 7 mei 2013 vermag hieraan geen afbreuk te doen. De akten waarvan de vernietiging wordt gevorderd, hangen niet voldoende samen om annulatieberoepen in slechts één verzoekschrift te wettigen.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat enkel de eerste in het verzoekschrift vermelde vordering wordt geacht regelmatig te zijn ingesteld.

Volledigheidshalve wordt hieraan toegevoegd dat uit informatie verstrekt door de verwerende partij blijkt dat derde verzoeker op 12 april 2013 werd gerepatriëerd, waardoor de bevelscomponent van het bevel van 23 februari 2013 om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), reeds werd uitgevoerd.

### 3. Onderzoek van het beroep

#### 3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing:

*“Schending van art. 9 ter en art. 62 van de wet van 15/12/1980 en van de formele motiveringsplicht artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht, de manifeste appreciatievergissing en evenredigheidsbeginsel.*

#### *III. UITEENZETTING VAN HET MIDDEL*

*De door hun raadsman op 28/07/2010 aangetekend ingediende aanvraag tot medische regularisatie steunde op de volgende stukken:*

*(...)*

*Deze aanvraag werd geactualiseerd per faxbrief van 30/08/2010 met het volgend aanvullend medisch stuk:*

*(...)*

*en per faxbrief van 27/06/2011, met de volgende stukken voor M.:*

*(...)*

*Artikel 9 ter, paragraaf 1, al. 1 van de Vreemdelingenwet voorziet het volgende:*

*(...)*

*Het vernietigingsarrest dd 28/02/13 stelde:*

*“In casu stelt de arts-attaché dat het dochtertje van verzoekers werd geboren met een spina bifida of open rug en dat zij hiervoor werd geopereerd. Haar toestand is stabiel. De arts-adviseur meent dat de beschreven aandoening geen directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Hij verduidelijkt dienaangaande nog dat geen enkel vitaal orgaan in een dergelijke toestand is dat haar leven onmiddellijk in gevaar is. Er is volgens hem geen sprake van een vergevorderd stadium van de ziekte, evenmin is er sprake van een kritieke gezondheidstoestand. Hij concludeert dat het medisch dossier niet toelaat het bestaan van een graad van ernst vast te stellen zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.*

*Zoals verzoekers aanstippen in hun verzoekschrift blijkt uit de vele medische attesten die verzoekers hebben neergelegd dat het kind zowel orthopedische, neurologische en urologische opvolging behoeft. Tevens werd in de medische attesten die verzoekers hebben voorgelegd de beschikbaarheid - en*

toegankelijkheid van de zorg in het land van herkomst in vraag gesteld op grond van het feit dat verzoekers Roma's zijn."

Het medisch advies dd. 15/03/2013 van de arts attaché steunt op de volgende bedenkingen:

- Op nefrologisch en urologisch vlak is alles in orde. De kans dat er problemen optreden naar de toekomst toe is klein.

Verzoekers vragen zich af waarop deze arts adviseur zich baseert om zulk optimisme aan de dag te leggen.

- Betrokkene werd in mei 2011 gezien door de pediater die bevestigt dat er geen behandeling is en dat betrokkene niet werd gehospitaliseerd. Hij raadt een "jaarlijkse" orthopedische, nefrologische en urologische opvolging" aan.

Verzoekers vinden geen spoor van het aanraden van een "jaarlijkse" medische opvolging, daar waar dokter G. van FEDASIL in zijn verslag van 23/08/2010 schrijft: " Cette enfant nécessite un suivi spécialisé durant toute sa croissance et la mise en place d'une scolarisation adaptée à son déficit mental."

Gedurende de ganse groeiperiode betekent niet dat de opvolging jaarlijks dient te gebeuren.

- De huisarts bevestigt dat er geen behandeling is ingesteld.

Opnieuw vragen verzoekers zich af waarop zulke stelling berust, vermits de arts Dr. N. A. in het medisch verslag van 04/08/2010 het tegenovergestelde schrijft.

- De noodzaak tot aangepast onderwijs valt binnen een pedagogisch en niet binnen een medisch kader.

Hiermee kunnen verzoekers zich niet vergenoegen, vermits de oorzaak wel degelijk binnen een medisch kader valt, met tot gevolg de nood aan gespecialiseerd onderwijs. De arts adviseur verwacht dus twee verschillende begrippen, enerzijds oorzaak en anderzijds gevolg.

- De arts adviseur stelt dat betrokkene het erg goed doet.

Dr. G. stelt echter in zijn medisch getuigschrift dd. 23/04/2010 dat noch haar toestand kan verbeteren noch zij van haar ziekte kan genezen en dat de duur van de behandeling voorzien is tot het einde van de groeiperiode. De resultaten van de behandeling zijn de stabiliteit van de actuele laesie en een goede evolutie van de mobiliteit.

Hieruit blijkt dus dat de stabiliteit enkel te danken is aan de resultaten van de behandeling en bijgevolg een gemis aan stabiliteit bij gebrek aan behandeling.

beschikbaarheid van medische behandeling en er geen informatie verstrekt wordt over de toegankelijkheid van de behandeling.

Bovendien zijn die databank en dat verslag louter theorie.

- Wat betreft de vermeende toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst betreft.

Deze stelling steunt eveneens op puur theoretische informatie, zonder concretisering van de toegankelijke medische zorgen voor de heel specifieke aandoeningen van de dochter van verzoekers.

- Verder stelt de arts adviseur dat de rechten van minderheden over het algemeen gerespecteerd wordt en dat de Servische overheid in het kader van de "Roma decade" actief stappen onderneemt om de situatie van de Roma te verbeteren op diverse gebieden en om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen.

Dit wordt formeel tegengesproken door de in bijlage bijgevoegde informatie, m.n. een omstandig verslag van IDMC van 12/03/2013, gepost op de website [www.internal-displacement.org](http://www.internal-displacement.org), waaruit blijkt dat er volgens het Servisch Commissariaat voor Vluchtelingen in december 2012 ongeveer 225.000 internally displaced people (idps) in Servië verbleven, waaronder ongeveer 15.000 gedeplaceerde Roma, die nooit geregistreerd werden.

De Roma bekomen dus niet de idp-status, worden er niet geïntegreerd en bekomen niet de basisrechten, waardoor zij systematisch gediscrimineerd worden.

Aldus hebben zij geen toegang tot een adequate woning, geen tewerkstelling, geen sociale zekerheid noch tegemoetkoming, geen bescherming noch veiligheid en behoren bijgevolg tot de meest kwetsbare bevolkingsgroep uit Servië, waardoor een effectieve toegankelijkheid tot de medische zorgen voor hen volstrekt onmogelijk blijft.

Vermits dit verslag gepubliceerd werd, wordt het geacht gekend te zijn door de Dienst Vreemdelingenzaken en dient opgemerkt te worden dat dit verslag veel recenter is dan de door tegenpartij aangehaalde, achterhaalde informatie van algemene aard.

- De arts attaché stelt op de laatste bladzijde van zijn verslag dat de zieke niet lijdt aan een aandoening op zodanige wijze dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Verzoekers gaan er dus van uit dat hun dochter wel degelijk lijdt aan een aandoening die een ernstig risico inhoudt indien de noodzakelijke medische zorgen niet toegankelijk zijn in het herkomstland, quod est in casu. Dit komt trouwens overeen met de conclusie van de arts adviseur zelf.

Tot slot blijkt uit de aangevochten beslissing en het voorafgaand advies dat er geen rekening gehouden werd met alle aan tegenpartij voorgelegde elementen, m.n. noch met het standaard medisch getuigschrift dd. 23/04/2010 en het medisch getuigschrift MEDIMIGRANT van dezelfde datum van Dr. G., noch met het standaard medisch getuigschrift dd. 05/05/2011 van Dr. L., pediatr, die stelt dat het kind nood heeft aan orthopedische, neurologische en urologische opvolging.

Voorts verwijzen verzoekers naar nr. 109 van het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2000, p. 323 en volgende: de rechtspraak van de Raad van State betreffende artikel 9 alinea 3 van de wet van 15/12/1980 (1998-2000) luidt zoals volgt :

"Wanneer redenen van geneeskundige aard ter staving van een aanvraag aangewend worden, kan de Dienst Vreemdelingenzaken ze niet verwerpen, zonder de verplichting tot motivatie te schenden, slechts door de medische redenen van de vreemdeling naar behoren tegen te spreken. Dit betekent het voorleggen van een tegen bewijsvoering in verband met het nauwkeurige en uitvoerige karakter van de expertises, verslagen van specialisten en certificaten die door deze worden geleverd, door het vaststellen van de financiële capaciteit van de vreemdeling de medische behandeling die zijn toestand vereist in zijn geboorteland te betalen. "

(Frédéric BERNARD, De regularisatie van personen in onregelmatige situatie, het geval van België", in handelingen van het colloquium ODYSSEUS. De regularisatie van de clandestiene immigranten in de Europese Unie, Brussel, Bruylant, 2000).

Door deze onvoldoende motivatie zowel betreffende gezondheidsrisico's in geval van onderbreking van de medische behandeling als de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling in hun land van oorsprong, werden in de in het middel aangeduide beschikkingen miskend.

Aldus heeft het bestuur zijn beslissing niet met de hem opgelegde substantiële motiveringsplicht en evenmin naar behoren omkleed en zijn appreciatie- bevoegdheid op een kennelijk onevenredige wijze overschreden en miskend evenals zijn materiële motivatieplicht."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerst en enige middel beroepen verzoekers zich op een schending van:

- art. 9bis Vreemdelingenwet.
- Art. 9ter Vreemdelingenwet,
- Art. 62 Vreemdelingenwet,
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,
- Het evenredigheidsbeginsel.

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste appreciatiefout.

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet, dat de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Ook verzoekers hun concrete kritiek mist feitelijke en juridische grondslag.

Verzoekers menen dat de aandoening va hun kind door de arts-attaché wordt geringschat en dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de voorgelegde medische attesten.

In casu heeft de gemachtigde de medische stukken van verzoekers overgemaakt aan de arts- adviseur, opdat deze een advies kon geven nopens de door verzoekers ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft de medische getuigschriften die verzoekers hebben voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekers ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het loutere gegeven dat verzoekers bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf medische attesten hebben gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat hun aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verzoekers hun aanvraag geheel terecht ongegrond verklaard.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden. Het enkele feit dat zij het niet eens zijn met de besluitvorming van de arts-attaché, is niet van aard om tot de schorsing en/of de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

« Verzoekende partij betwist het motief en betoogt dat de psychische aandoeningen wel degelijk een ernstige ziekte kunnen uitmaken. Zij verwijst opnieuw naar de medische attesten die zij heeft voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer oordeelt op basis van zijn bevindingen dat de ziekte niet beantwoordt aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, met name "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde." Verzoekende partij laat na het motief te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde medische attesten. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen. »

(R.v.V. nr. 76 474 van 5 maart 2012)

De arts-adviseur heeft, na gedegen en omstandig onderzoek van alle voorgelegde attesten, besloten dat de aandoening, hoewel dit kan worden beschouwd als een aandoening die een reëel risico zou kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld/opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling/opvolging beschikbaar en toegankelijk is in Servië.

Het is om deze redenen dat de arts-adviseur heeft geadviseerd dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte als bedoeld in art. 9ter Vreemdelingenwet. Verzoekers slagen er niet in om met hun vage beschouwingen aan te tonen dat dit grondig onderzoek de inhoud van art. 9ter Vreemdelingenwet zou hebben miskend.

Terwijl verzoekers evenmin dienstig kunnen aanvoeren dat er onvoldoende onderzoek is gebeurd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Verzoekers beschouwingen als zou ten onrechte geen onderzoek zijn gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, gaan klaarblijkelijk voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur zelf.

Immers werden zowel de beschikbaarheid van de zorgen en de opvolging, alsook de toegankelijkheid van de medische zorgen nagegaan.

Verder dient benadrukt dat verzoekers zich in hun verzoekschrift ook beperken tot theoretische beschouwingen, zonder daarbij aan te geven dat verzoekster op heden nog steeds/opnieuw zou lijden aan een ernstige aandoening. Er worden geen recente medische stukken overgemaakt.

Derhalve dient te worden besloten dat verzoekers hun betoog uitsluitend theoretisch van aard is, zonder dat verzoekers erin slagen aan te tonen welk belang zij hebben bij hun kritiek.

Met hun kritiek slagen verzoekers er derhalve niet in een schending van art. 9ter Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Zie in die zin:

"De zorgvuldigheidsplicht houdt echter niet in dat wanneer het bestuur vaststelt dat de aanvraag van een vreemdeling om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd, niet is onderbouwd met bewijskrachtige stukken, het de aanvrager hiervan - voorafgaand aan het nemen van een beslissing - op de hoogte dient te stellen of dient uit te nodigen om hieromtrent zijn mening te geven. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager zelf bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheid en toegankelijkheid tot behandeling in zijne land van herkomst. Dit brengt ook met zich mee dat de verzoekende partijen, indien zij in de loop van de procedure over recentere medische attesten zouden beschikken, zij deze dienen over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan en dient te houden. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen, maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen. Weliswaar is het tijdsverloop tussen de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verzoekende partijen te wijten, doch artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetbepaling wordt ingediend, moet onderbouwen. Deze verplichting berust bij de aanvragers zelf. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partijen zelf toe om hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, te onderbouwen met bewijskrachtige stukken, en niet aan het bestuur. Indien de medische informatie waarover de ambtenaar-geneesheer beschikt onvolledig is of niet



*actueel, dan kan dit in casu enkel aan de verzoekende partijen zelf worden verweten nu deze op een tijdsverloop van meer dan 10 maanden slechts één medisch getuigschrift daterend van 18 mei 2011, hebben voorgelegd. Dergelijke vaststelling is niet van aard om afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. De bewijslast voor het bestaan van het risico rust immers op de aanvragers zelf. [...] De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige aandoening niet toelaat de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen noch de beschikbaarheid ervan in het land van herkomst te beoordelen, waardoor er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Kosovo. Gelet op deze conclusie kunnen de verzoekende partijen niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij met de gezondheidszorg in Kosovo en de toegang ertoe rekening had moeten houden en kunnen zij niet stellen dat zij zich louter beperkt tot het beoordelen van de actualiteit van het medisch dossier, nu het gebrek aan actualiteit de verwerende partij verhindert deze afwegingen te maken. Precies omdat er onvoldoende gegevens beschikbaar zijn om de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen of de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst wordt geconcludeerd dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Kosovo. De ontoereikendheid van de ter beschikking gestelde medische informatie leidt ertoe dat niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. ” (R.v.V. nr. 90 755 van 30 oktober 2012)*

*Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”*

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem van M.D. niet kan worden aangenomen als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de ingeroepen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt momenteel als volgt:

“§ 1

*De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.*

*De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.*

*De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.*

*Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.*

*De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.*

§ 1/1 (...)

§ 2 (...).

§ 4 (...).

§ 5 (...).

§ 6 (...).

§ 7(...).”

3.1.3.3. Verzoekers bekritisieren het advies van de arts-adviseur van 15 maart 2013. In dit verband volstaat het erop te wijzen dat uit de stukken van het administratief dossier inderdaad blijkt dat de behandelend chirurg op 10 september 2010 heeft gesteld dat verzoeksters medische toestand op urologisch en nefrologisch vlak in orde is (“*M. n’a manifestement par ailleurs présenté aucun épisode d’infection urinaire fébrile. Elle est propre sur le plan fécal (...).*” “*A l’examen clinique, je note une cicatrice postérieure parfaitement saine, une statique correcte, un abdomen souple, une puberté débutante. L’examen du périnée montre des contractions sphinctériennes à la demande parfaitement réalisées. Il n’y a donc pas de tetentissement sphinctérien majeur chez le petite M.D. et aucune exploration sur le plan fécal n’est donc requise. Un simple bilan échographique de façon à exclure tout retentissement néfaste sur la sphère urinaire a été réalisé ce jour (cf. copie du protocole en annexe).* », dat de behandelend pediater in een medisch attest van 5 mei 2011 schreef dat er momenteel geen behandeling is, dat er geen hospitalisatie is en dat een orthopedische, nefrologische en urologische opvolging minimum één maal per jaar nodig is, dat de huisarts in een medisch attest van 23 april 2010 schreef dat er geen behandeling is (geen medicatie, geen medisch materiaal), dat een regelmatige opvolging door een neurochirurg vereist is en dat de voorziende duur van de behandeling tot het einde van de groei is. Deze medische attesten werden door verzoekers voorgelegd.

Tevens dient te worden opgemerkt dat de arts-adviseur in zijn advies van 15 maart 2013 stelt dat er aangepast onderwijs nodig is in het kader van de leerproblemen van M. veroorzaakt door een laag IQ en dat dit binnen een pedagogisch kader valt. De loutere opmerking dat dit volgens verzoekers wel in een medisch kader valt, doet hieraan geen afbreuk.

Ook dient erop te worden gewezen dat de arts-adviseur uit het geheel van medische attesten die dateren van 23 april 2010 tot 5 mei 2011, afleidt dat M. het erg goed doet. Verzoekers’ verwijzing naar het oudste attest om het tegendeel te bewijzen, kan bijgevolg niet aangenomen worden.

Wat de databank en het verslag van International SOS betreft, is de kritiek van verzoekers dat deze “louter theorie” zijn, onvoldoende concreet om deze informatie aan de kant te schuiven. Hetzelfde kan worden gesteld in verband met verzoekers’ kritiek dat het onderzoek naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst puur theoretisch is. Verzoekers ontkennen niet dat dit onderzoek heeft plaatsgevonden en ze betwisten de concrete vaststellingen zoals in het advies opgenomen niet.

3.1.3.4. Verzoekers voeren aan dat zij door hun Roma-origine moeilijkheden zouden ondervinden wat de toegang betreft tot basisrechten in Servië. Zij verwijzen hiervoor naar een verslag van het IDMC (Internal Displacement Monitoring Centre) van het Norwegian Refugee Council van 12 maart 2013, wat volgens hen tegensprekt dat de rechten van minderheden over het algemeen worden gerespecteerd en dat de Servische overheid in het kader van de Roma Decade actief stappen onderneemt om de

situatie van Roma te verbeteren. Verzoekers verduidelijken dat zij als Roma niet de IDP-status bekomen waardoor ze niet geregistreerd en niet geïntegreerd zijn en geen toegang hebben tot de basisrechten.

In het advies van de arts-adviseur van 15 maart 2013, dat bij de eerste bestreden beslissing werd gevoegd en er deel van uitmaakt, wordt over de Roma-origine van verzoekers het volgende overwogen:

*“De raadsman van betrokkenen haalt in het verzoekschrift aan dat zijn cliënten als Roma gediscrimineerd zullen worden. De Europese Commissie meldt in haar Vooruitgangsrapport van 14 oktober 2009 dat het Servische Ministerie voor mensenrechten en minderhedenrechten erin geslaagd is om de Servische administratie bewust te maken van de internationale verplichtingen op het gebied van mensenrechten. De “wet op het verbod op discriminatie” werd in maart 2009 aangenomen. Deze wet is een duidelijke stap voorwaarts in de bescherming van de mensenrechten. De wet voorziet in de benoeming van een onafhankelijke commissaris voor de bescherming van de gelijkheid. De wet voorziet tevens in gerechtelijke bescherming. De commissaris zal zich bezighouden met alle gevallen van discriminatie, behalve diegene die al door de rechterlijke macht behandeld worden. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Servië aanwezig.*

*De rechten van minderheden worden over het algemeen gerespecteerd.*

*De Servische overheid neemt in het kader van de Roma Decade actief stappen om de situatie van de Roma te verbeteren op het gebied van onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg en werkgelegenheid; De Servische overheid onderneemt tevens stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Zo baat ze een hulplijn uit voor minderheden en alle anderen die menen dat hun mensenrechten geschonden worden.*

*Er is geen sprake van systematische, specifiek op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen van de zijde van de Servische autoriteiten. De autoriteiten van Servië erkennen de Roma als een nationale minderheid en discriminatie van Roma is illegaal.”*

Verzoekers voeren vooreerst aan dat dit verslag gekend moest zijn door de verwerende partij. In dit verband dient te worden opgemerkt dat dit verslag dateert van 12 maart 2013 en enkel werd gepubliceerd op het internet. Het advies van de arts-adviseur en de bestreden beslissing dateren van 15 maart 2013, dit is drie dagen later. Bovendien stond het verzoekers vrij om dit rapport te bezorgen aan de verwerende partij.

Daargelaten de vraag of de verwerende partij op de hoogte was van dit verslag bij het nemen van de bestreden beslissing, dient erop te worden gewezen dat de informatie waarop de verwerende partij zich baseert, dateert van 2009, 2010 en 2011. Het verslag van 12 maart 2013 vermeldt dat het steunt op informatie van dezelfde periode en tevens van 2012. Verzoekers tonen echter niet met concrete gegevens aan dat zijzelf niet de IDP-status (internally displaced people) bekwamen of kunnen bekomen en bijgevolg deel uitmaken van de ongeveer 15.000 niet geregistreerde Roma. Het verslag vermeldt immers over niet geregistreerde Roma dat zij moeilijkheden hebben om identiteitsbewijzen te verkrijgen. In dit verband dient erop te worden gewezen dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers in het bezit zijn van een Servische identiteitskaart en dus bijgevolg wel geregistreerd zijn in Servië. Verzoekers tonen bijgevolg niet met concrete gegevens aan welke elementen uit dit verslag concreet op hen van toepassing zijn. Er dient te worden vastgesteld dat een algemene verwijzing naar dit verslag niet volstaat om afbreuk te doen aan de informatie waarop de verwerende partij zich steunt en waaruit blijkt dat de Servische overheid stappen onderneemt om de situatie van de Roma te verbeteren op het vlak van onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg en werkgelegenheid.

3.1.3.5. Verzoekers stellen dat de arts-adviseur concludeert dat hun dochter M. lijdt aan een aandoening die kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico zou kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld of opgevolgd wordt. Dit is correct, maar de arts-adviseur voegt hieraan toe dat *in casu* de aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Servië.

Verzoekers betwisten niet dat de behandeling beschikbaar is in Servië, en ze slagen er niet in op goede gronden te weerleggen (zie punt 3.1.3.4.) dat de behandeling niet voor hen toegankelijk is.

Waar verzoekers aanvoeren dat geen rekening werd gehouden met bepaalde medische attesten, dient te worden opgemerkt dat het advies van de arts-adviseur wel degelijk melding maakt van het medisch attest van 23 april 2010 van Dr. A.G. (dit zijn 2 attesten van dezelfde dokter opgesteld dezelfde dag, twee standaardformulieren werden ingevuld) en van het medisch attest van 5 mei 2011 van Dr. L. Zoals

reeds gesteld, blijkt uit het advies van de arts-adviseur dat deze rekening heeft gehouden met alle medische attesten die door verzoekers werden voorgelegd.

Bijgevolg steunt de eerste bestreden beslissing op een correcte feitenvinding. Verzoekers tonen niet aan dat de motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Er is geen sprake van een manifeste appreciatiefout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad verzoekers erop dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is *in casu* niet het geval. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maken.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Zoals gesteld in punt 2.2.2. van dit arrest, is het beroep niet ontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

#### 5. Voorlopige maatregelen

Verzoekers vragen “*verbod op te leggen hen uit het land te wijzen en tegenpartij te bevelen verzoekers een maandelijks verlengbaar attest van immatriculatie uit te reiken tot uitspraak over het hier bijgevoegd verzoek tot schorsing van tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van de tegen hen genomen beslissingen*”.

Er dient te worden opgemerkt dat eerste en tweede verzoekers geen verwijderingsmaatregel aanvechten die in hun hoofde zou zijn genomen, zodat hun verzoek om een verbod op te leggen hen uit het land te wijzen geen voorwerp heeft.

Derde verzoeker werd reeds gerepatrieerd, zodat het verzoek om een verbod op te leggen hem uit het land te wijzen zonder voorwerp geworden is.

Waar verzoekers vragen dat de Raad aan de verwerende partij zou opleggen hen een maandelijks verlengbaar attest van immatriculatie uit te reiken, dient te worden opgemerkt dat de Raad niet bevoegd is om aan de verwerende partij op te leggen aan verzoekers een verblijfsdocument af te geven.

Er kan bijgevolg niet worden ingegaan op de vraag tot voorlopige maatregelen. Het verzoek tot voorlopige maatregelen wordt verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

**Artikel 2**

Het verzoek tot voorlopige maatregelen wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET